

Sygn. akt: I 1 C 1584/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Iwona Tusk-Kasiewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Marta Bona

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2019 r. w Gdyni

sprawy z powództwa P. (...) z siedzibą we W.

przeciwko M. P.

o zapłatę

I. Oddała powództwo;

II. zasądza od powoda P. (...) z siedzibą we W. na rzecz pozwanej M. P. kwotę 1 817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Powód: P. (...) z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. P. kwoty 5 249,56 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 lutego 2017 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z umowy zawartej pomiędzy pozwaną a Bankiem (...) S.A.

W dniu 21 września 2017 r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w całości uwzględniający powództwo.

W dniu 19 kwietnia 2018 r. pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym m.in. zgłosiła zarzut przedawnienia roszczenia, a także zakwestionowała zgłoszone przez powoda żądanie zarówno co do zasady jak i co do wysokości.

Z uwagi na treść art. 505¹ k.p.c. sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. P. w dniu 18 października 2013 r. zawarła z Bankiem (...) S.A. umowę o udzielenie kredytu i wydanie karty kredytowej o nr (...). Zgodnie z zapisami umowy Bank udzielił M. P. limitu kredytowego na rachunku kart w całkowitej kwocie 4.500,00 zł. Umowa została zawarta na okres 2 lat. Oprocentowanie kwoty limitu kredytowego wynosiło 16,00 % w stosunku rocznym. Zgodnie z pkt. 6. Rozdziału VI umowy, Bank miał prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem

62 – dniowego okresu wypowiedzenia w formie pisemnej poprzez przesłanie wypowiedzenia na adres wskazany przez pozwaną jako adres do korespondencji.

/dowód: umowa o udzielenie kredytu i wydanie płatniczej karty kredytowej z dn. 18.10.2013 r. – k. 67 – 71/

W dniu 20 listopada 2015 r. Bank (...) S.A. zawarł umowę przelewu wierzytelności z Prokura Niestandardowanego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W., która to umowa obejmowała wierzytelność dochodzoną w przedmiotowym postępowaniu.

/dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 20.11.2015 r. – k. 19 -24/

Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 24 lutego 2017 r.

/dowód: pozew – k. 2-5/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie w/w dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania, których prawdziwość nie była kwestionowana przez pozwaną. Sąd ocenił zebrany materiał dowodowy zgodnie z zasadami postępowania cywilnego. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnoszą do sprawy żadnych nowych, istotnych okoliczności.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 5.249,56 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 lutego 2017 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, powołując się na umowę o udzielenie kredytu i wydanie płatniczej karty kredytowej, do której zastosowanie mają przepisy art. 69 i następne ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 128).

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zakwestionowała roszczenie powoda tak co do zasady jak i wysokości. Ponadto zgłosiła zarzut przedawnienia roszczenia. Wskazała, że powód nie przedłożył żadnego dokumentu, z którego wynika, iż pozwana zawarła umowę z Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W., czy aby zobowiązała się do płatności jakichkolwiek kwot, bądź była dłużna powodowi jakieś kwoty.

Wobec powyższego Sąd w pierwszej kolejności badał zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Sąd podziela przy tym pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 30 stycznia 2007 r. w sprawie o sygn. akt IV CSK 356/06 (LEX nr 276223), iż termin przedawnienia roszczenia banku wobec osoby nie będącej przedsiębiorcą wynosi trzy lata. Zgodnie natomiast z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Umowa między pierwotnym wierzycielem, a pozwaną została zawarta na okres dwóch lat, tj. od dnia 18 października 2013 r. do dnia 31 października 2015 r. Roszczenie, którego dochodzi powód w niniejszej sprawie, stało się więc wymagalne najpóźniej w dniu 1 listopada 2015 r., tj. w dniu następującym bezpośrednio po okresie na który została zawarta umowa. Pozew w przedmiotowej sprawie został zaś wniesiony do Sądu w dniu 24 lutego 2017 r., tj. przed upływem biegu trzyletniego okresu przedawnienia. Podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia uznać należało więc za niezasadny.

Przechodząc do pozostałych zarzutów pozwanej wskazać należy, że powód oprócz załączenia do pozwu umowy sprzedaży wierzytelności i wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, który stanowi jedynie dokument prywatny, nie wykazał wysokości roszczenia, ani nie udowodnił swoich twierdzeń co do daty wymagalności roszczenia, którą określił w pozwie na dzień 25 sierpnia 2015 r. Na podstawie zgromadzonych w przedmiotowej sprawie dowodów, można jedynie stwierdzić, że między pierwotnym wierzycielem, a pozwaną istniał stosunek prawny, uprawniający pozwaną do skorzystania z przyznanego jej na karcie kredytowej oraz obowiązek

ponoszenia opłat w przypadku skorzystania ze środków, będących do dyspozycji pozwanej na karcie. Powód nie wykazał jednak wysokości swojego żądania, gdyż nie przedłożył żadnych wiarygodnych dokumentów, z których wynikałaby dochodzona przez niego kwota roszczenia w wysokości 5.249,56 zł, w tym 4.483,12 zł z tytułu należności głównej oraz 766,44 zł z tytułu odsetek. Nie udowodnił tym samym w jakiej kwocie pozwana skorzystała z limitu na karcie kredytowej, faktu powstania zadłużenia, jak też daty wymagalności swojego roszczenia. Z faktu zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności możemy jedynie domniemywać, że w tym dniu roszczenie było już wymagalne. Nie znamy również daty ewentualnego wypowiedzenia umowy, jak również daty wymagalności roszczenia oraz daty przelewu wierzytelności, gdyż powód nie przedłożył żadnego wiarygodnego dowodu, które pozwalałyby te dane ustalić.

Należy wskazać, że umowa cesji nie stanowi dowodu, iż wierzytelność będąca przedmiotem przelewu rzeczywiście istnieje. Stosownie bowiem do treści art. 516 zd. 1 k.c. „zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje”. Umowa cesji nie stanowi więc *sui generis* dowodu, iż wierzytelność nią objęta istnieje, może jedynie skutkować odpowiedzialnością zbywcy w sytuacji, gdy wierzytelność ta mu nie przysługuje. Powód zatem miał obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia. Strona powodowa nie sprostała temu obowiązkowi.

Na marginesie wskazać należy, iż powód, mimo zarzutów strony przeciwnej, nie wykazał, że pozwana została zawiadomiona o cesji wierzytelności. Okoliczność ta nie została wykazana stosownymi dowodami ani w pozwie, ani w trakcie procesu. Powód przedłożył jedynie kserokopię pisma pierwotnego wierzyciela, niepoświadczonego za zgodność z oryginałem oraz bez dowodu nadania tegoż pisma. Jednakże, w ocenie Sądu, brak powyższego zawiadomienia nie miał istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem nie stanowił samodzielnej podstawy skutkującej uznaniem roszczenia za niezasadne.

Z przedłożonej przez powoda umowy przelewu wierzytelności z dnia 20 listopada 2015 r. wynika jedynie, że powód nabył od Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wierzytelności przysługującą mu w stosunku do dłużników tejże spółki. Z umowy tej nie wynika natomiast w stosunku do kogo konkretnie i w jakiej wysokości przysługują te wierzytelności.

Ponadto przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych powodowego funduszu stwierdza jedynie, iż w księgach tego funduszu widnieje zadłużenie pozwanej na kwotę dochodzoną niniejszym pozwem, na którą składa się kapitał i odsetki. Treść wyciągu wskazuje ponadto, iż źródłem tego zobowiązania była umowa zawarta przez pozwanej z Bank (...) S.A. z siedzibą we W., który następnie zbył przysługującą mu wierzytelność na rzecz powoda.

Powód nie złożył żadnych dokumentów – dowodów wykazujących, że dochodzone roszczenie mu przysługuje. Strona powodowa bowiem, mimo iż wskazała, jakiej kwoty się domaga, nie przedstawiła żadnych dowodów, które potwierdzałyby wysokość tej kwoty, jak również mogłyby stanowić o zasadności roszczenia. Pozwana zaś zakwestionowała istnienie i wysokość dochodzonego roszczenia. Odnosząc się do przedmiotowego wyciągu wskazać należy, że stanowi on jedynie dokument prywatny zgodnie z art. 245 k.p.c. i dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie, nie stanowi natomiast dowodu, że przedmiotowa wierzytelność istnieje i przysługuje powodowi.

Wskazane wyżej wątpliwości dotyczące złożonego dowodu nie pozwalają na uznanie, że powód wykazał zasadność swego roszczenia i tym samym nie pozwalają na zasądzenie żądanej kwoty w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy.

Zważyć należy, iż zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą rozkładu ciężaru dowodu – o której Sąd nie miał obowiązku pouczać strony powodowej reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika – strona, która z danego faktu wywodzi skutki prawne, obowiązana jest fakt ów wykazać.

W ocenie Sądu, powoływanie się przez stronę powodową jedynie na ogólną umowę przelewu wierzytelności i wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu i ewidencji analitycznej, nie pozwala przyjąć, iż powód sprostał powyższemu obowiązkowi. Wbrew stanowisku powoda, wyciąg z ksiąg funduszu nie może dowodzić istnienia roszczenia, tym

bardziej, iż zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r. – sygn. akt P 1/10 wyciągi z ksiąg rachunkowych funduszy sekurytyzacyjnych pozbawione zostały przymiotu dokumentów urzędowych.

Mając na uwadze treść art. 6 k.c., Sąd uznał, iż powód nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia.

Wobec powyższego Sąd w pkt. I wyroku, na podstawie art. 6 k.c. a contrario w zw. z art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 128), oddalił powództwo.

O kosztach postępowania w pkt. II wyroku Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 108 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia ministra sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. z 2018 r., poz. 265), zasądając od powoda jako strony przegrywającej postępowanie na rzecz pozwanej kwotę 1.817,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 17,00 zł tytułem uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 1.800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.